

При цьому переробка як кондитерських виробів, так й пакування ускладнена необхідністю відокремлення одно від іншого. Тверді кондитерські відходи можуть бути використані при виробництві комбікормів для різних типів тварин. Пріоритетним є підтримка локальних виробництв, які можуть переробляти такі відходи та реалізовувати комбікорми в радіусі до 200 км з метою зменшення вуглецевого сліду від транспортування. При цьому розділення пакування та кондитерських виробів для локальних переробників вимагає додаткових капіталовкладень. При впровадженні розширеної відповідальності виробників для сегменту кондитерських виробів, а відповідно й відходів, саме виробники могли б на різних умовах співпраці взяти на себе фінансову складову по забезпеченню локальних переробників необхідним устаткуванням та відшкодуванням витрат на енергоресурси при розділенні пакування від кондитерського виробу або віддавати відходи на безоплатній основі, а не продавати їх.

ЛОКАЛЬНІ ІНІЦІАТИВИ ЯК МЕТОД ВИРІШЕННЯ ПРОБЛЕМИ НАКОПИЧЕННЯ ТЕКСТИЛЬНИХ ВІДХОДІВ У МЕЖАХ МІСЬКИХ СИСТЕМ

В.В. Крючкова

Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут», Харків, Україна
аспірант, valeriia.kriuchkova@mit.khpi.edu.ua

За даними реєстру відходів, щорічно в Україні утворюється до 1,5 млрд тонн твердих відходів. З них приблизно 11 млн тонн складають ТБО, Відходи текстильної промисловості (одяг та домашній текстиль) становлять 550 тонн, з яких утилізується лише 2,1% [1]. Крім того, текстильні відходи мають IV клас небезпеки, тобто можуть зберігатися відкрито на промислових та інших ділянках.

Проблема надлишку текстильних матеріалів та відповідно їх відходів характерна для великих урбосистем та також промислових центрів виробництва тих самих матеріалів. У випадку українських міст питання відсутності можливості утилізації та переробки текстильних матеріалів вирішується шляхом соціально та екологічно відповідальних локальних ініціатив, благодійних організацій та частного бізнесу, котрі беруть на себе задачу збору речей серед населення.

Станом на березень 2024 року в Україні працює налагоджена система відповідального поводження з вживаними текстильними виробами різного призначення, взуттям та м'якими іграшками. Де й куди сьогодні українці можуть здати вживаний одяг?

Благодійні фонди: «Карітас», «Червоний хрест», «Міжнародний благодійний фонд хороших справ», Регемога, «Дія», «Кошки добра», «Кенгуруш» та багато інших. Пункти прийому вживаного текстилю також відкриті на базі гіпермаркету «METRO» та у відділеннях «Нової пошти».

Благодійні офлайн-крамниці: «Ласка», «Емаус – оселя», «Шафа добра», Nemagazin, «БлагоДім», «Дари Добро», «Ретроком.ок», «Кураж базар» та ін.

Благодійні онлайн-магазини: Vyrostay від українського бренду Lookasi, E-karm, Logos-Shop, «Мурахи» та ін.

Контейнери для забору речей у великих містах України а також на АЗС «ОККО» у Києві, Одесі, Львові, Харкові, Дніпрі. До початку російської воєнної агресії збір вживаних речей у контейнери проводився у магазинах мас маркет брендів Bershka, Pull & Bear, Zara та H&M.

Для бажаючих придбати одяг або обміняти без шкоди для довкілля український ринок пропонує ряд маркет плейсів та комісійних магазинів типу: OLX, Shafa, Kloomba, Самотні шкарпетки, Дон гаманець, Віддам Продам | Подарую та звичайно магазини мережі «секонд-хенд».

Інноваційними кроками в бік екологізації нашого суспільства стало провадження онлайн мап Recycle Map, THE EPOCH TIMES, а також додатку Clewo. Дані системи містять актуальну інформацію про пункти збору вторсировини в українських містах [2].

У глобальному сенсі соціальні ініціативи лише частково вирішують проблему з накопиченням текстильних відходів, адже у цьому випадку вживаний одяг не утилізується, а тримає нових власників. Існування таких ініціатив вирішує дві основних задачі: допомога ВПО та всім хто того потребує, а також сприяння екологізації населення.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Реєстр об'єктів утворення, оброблення та утилізації відходів. URL: <https://data.gov.ua/dataset/95>
2. Екологічна мода: куди здати старий одяг в Україні. Green talk. URL: <https://greentalk.com.ua/ua/ekologichna-moda-kudi-zdati-stariy-odyag-v-ukran>

СТРАТЕГІЯ СТАЛОГО РОЗВИТКУ В ЕКОПОЛІТИЦІ КРАЇН ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

С.М. Маджд

Національний університет харчових технологій, Київ, Україна
професор кафедри екології та екоменеджменту, madzhd@ukr.net

Стратегія сталого розвитку та збалансованого природокористування є невід'ємною складовою розвитку сучасного європейського суспільства. Екологічна політика країн Європейського Союзу представляє собою сукупність еколого-збалансованих заходів спрямованих на забезпечення сталого розвитку, належного рівня екологічної безпеки та екологічних потреб населення країн-членів Європейського Союзу, а також на впровадження заходів спрямованих на реалізацію раціонального природокористування, охорону навколишнього природного середовища та відтворення природних ресурсів в інтересах нинішніх та прийдешніх поколінь [1–3].

Положення екологічної політики Європейського Союзу щодо реалізації парадигми концепції сталого розвитку відображена в таких основних принципах, як принцип субсидіарності, превентивності, екологічної орієнтованості, інтеграції екополітики в інші галузі, принципі «винного» та обережності.

Дані принципи регулюються законодавчими акти Євросоюзу, які поділяють на документи прямої та непрямой дії. Документи прямої дії (технічні регламенти, рішення) обов'язкові до виконання усіма країнами-членами Євросоюзу одразу після їх прийняття. Документи непрямой дії (директиви) потребують прийняття відповідних законодавчих актів країнами-членами Європейського Союзу для їх імплементації [4–6].

Нормативно-правових база на якій базується екологічна політика країн-членів Європейського Союзу включає в себе такі основні документи: Римський договір (1957 р.), Єдиний Європейський акт (1986 р.), Директива 90/313/ЄС Про доступ до екологічної інформації (1990 р.), Маастрихтський договір про Європейський союз (1992 р.), Директива 98/58/ЄС Про захист тварин, що утримуються для сільськогосподарських потреб (1998 р.), Амстердамський договір (1997 р.), Директива 98/83/ЄС про якість води, призначеної для споживання людиною (1998 р.), Директива 2000/60/ЄС про встановлення рамок діяльності Співтовариства у сфері водної політики (2000 р.), Директива 2001/42/ЄС про оцінку впливу окремих планів і програм на навколишнє середовище (2001 р.), Директива 2008/98/ЄС про відходи (2008 р.), Директива 2008/50/ЄС про якість атмосферного повітря (2008 р.), Директива 2003/4/ЄС про доступ до інформації відносно стану навколишнього середовища